

avgust 2011

Mediterran 2011

Kreta

1. avgust 2011, ponedeljek

Sitia (Kreta)

Normalen počitniški ponedeljek na Kreti. Jure in Katja s Quadom na palm beach. 30 km tja in prav toliko nazaj je dovolj za razboleno rit in opečene noge. Palm beach pa ... no, ja palm beach. Morda je že res, da je to največji palmov gozd na Kreti in menda celo v Evropi, samo je še vedno le palmov gozd. S kafiči in dobesedno ležanjem pod palmo, jasno. Lepo. V stilu tropov. No, če že kaj fali, je vsaj vročina garantirano v stilu tropov.

To sem občutil tudi v Sitii, kjer se dogajajo precej manj dramatične stvari. Jan nafutra račke in gre spat. In popoldan (po bazenskih vragolijah, jasno) na plažo. Pravi mali vrag je! Cela plaža je njegova. In morje tudi. Do globine, ki jo je določila babi in sega nekako do Janovih ramen. In na kopnem akcija! Za puncami teče kar brez hlač. Ni čudno, da vse v roza bikinkah bežijo pred njim. In po vsem tem k dediju v kafič nad plažo, kjer imajo tudi hrenovke za mlade junake. In po okrepčilu se posadka Male počasi le skobaca h počitku. No, vsaj nekateri. Najmlajši in najstarejši najprej.

Katja in Jure na ogled otoka

dedi meče vnuka v zrak, da mu naredi veselje

2. avgust 2011, torek

Sitia (Kreta)

Normalen počitniški torek na Kreti. Jan na plažo dopoldan in popoldan. Tokrat s starši. Plaža mu sede. Mivka, do kamor seže oko. In toplo morje. Blizu 30 stopinj ima. Jasno, da potem lahko ves čas čofota, ne da bi ga zazebló. Zelo uživa v morju in pesku, prav z veseljem ga je opazovati.

Midva z Vesno pa malo v urejanje barke. Ob vsem času, ki ga imamo, vseeno zmanjka časa za pospravljanje. Logično. No, in malo službe je tudi na sporedu. Pa mezica in za mezico mezica. In ob mezici glažek. V popoldanski vročini kompletna moška posadka malo počiva. Še zvečer je podobno. Spet gresta k počitku najprej najmlajši in najstarejši...

kopanje v notranjem bazenu

edini nagec na celi plaži je bil Jan

3. avgust 2011, sreda

Sitia (Kreta)

Normalna počitniška sreda na Kreti. Spet se kaj dosti ne dogaja. Jan je cel dan z mamico in očijem na plaži in po bližnjih lokalčkih. Cel dan v vodi, no, če odštejemo spanje in igranje po barki. In obisk račk. In ena izmed račk je postala - pelikan. Pelikan, ki leteči kruh iz Janovih in dedijevih rok ujame kar v zraku.

Midva z Vesno pa malo čistiva, popravljava in uradujeva. Potem pa na potep po Sitii. Trdnjavo ima (na vrhu hriba, jasno), ki je - zaprta. Vse je zaprto ob štirih popoldne. Pa, saj to vemo, samo malo pa le morava u-lajf in popoldne je bila prilika. Zvečer gre u-lajf (končno) še srednja generacija in dan je pospravljen pod streho.

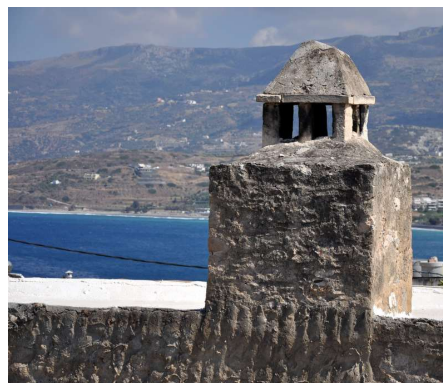
Jan pomaga pospravljati barko

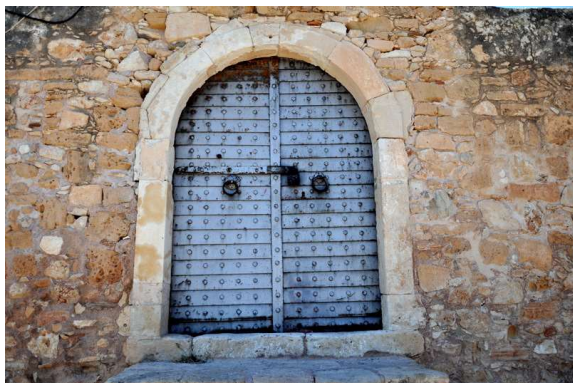
Sitia iz vrha

naš pomol iz vrha Sitie

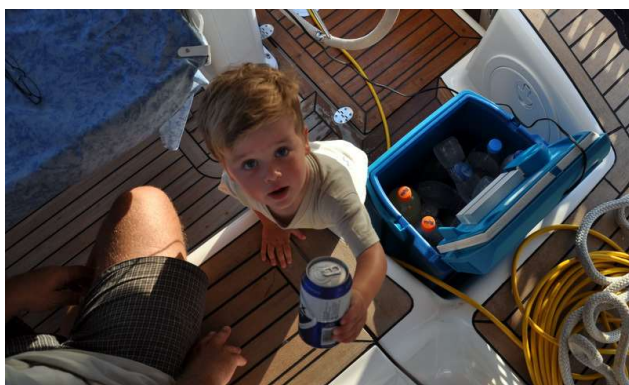
zanimivi dimniki

trdnjava je zaprta

grški stil stopnic

dedi a boš pivo ?

Jan in njegove račke ter pelikan

4. avgust 2011, četrtek

Sitia (Kreta)

Normalen počitniški četrtek na Kreti. Skoraj normalen. Danes se je tudi meni začelo nekaj dogajati. Z rentičem greva z Vesno naokoli. Celoten vzhodni del otoka obdelava in ponoči sva nazaj. Malo tudi po zaslugi avtomobila. Japonska jajca! 90% časa prevozim v drugi prestavi, ostalo v prvi in na trenutke celo v tretji! In avto ima baje pet prestav. Baje, v vseh 250 km, kolikor sva jih naredila danes, nisem uspel preveriti. Vnuka tako zvečer zamudiva, je bilo pa kljub temu kar zanimivo. Ti Kreteni imajo izredno brihtne živali, ugotoviva. Brati znajo. Celo angleško razumejo. Pri vodnem zajetju je namreč napis, ki jim prepoveduje kopanje. Živalim in ljudem.

Vzhodni del otoka je precej nenaseljen in popolnoma gol. Ok, sem ne štejem enega palmovega gozda in neskončnih nasadov oljk. In koz. Pašniki so ograjeni. Do sem je vse tako, kot smo navajeni. Samo te pašnike prečka cesta in tam kjer so pri nas v cesti okrogle palice imajo tukaj - pse čuvaje. Na vsaki strani ceste po en, vsak s svojo pasjo uto in na vrvi, ki mu omogoča dostop do polovice cestišča. Zanimiva taktika. Južni del je precej bolj gozdnat. In naseljen. Tudi turistična industrija (bolje rečeno manufaktura) se tukaj pojavlja. In ta industrija je lahko zelo poučna. Tudi na Kreti je Napoleonova hiša...

Do Irapetre greva, luka me zanima. Med Sitio in Irapetro namreč ni nič. Ok, nekaj sidrišč na vzhodni obali v čudoviti turkizni barvi. In močno prevetrenih. Vetra je danes ogromno in ne bi bil rad v teh vodah v takem vetru. Vse je belo, vse se peni. Še lokalni oštir v gorski vasici visoko nad morjem se pritoži, da ga je preveč. Ko samo odprem usta, da je že fino, da malo piha, da se lažje diha je takoj na sporedu politični monolog. Saj ne morem verjeti! Še veter je lahko politična tema - ti grdi američani ga mislijo zaračunat. Baje, ampak on že ve. Iz zanesljivih virov se napaja z informacijami. Naj raje taksisti nehajo štrajkat, si mislim, če smo že ravno pri politiki. Kreteni!

prelepi zalivi

Vai - prodajajo kretske banane

gorska vasica

kosilo v gorski oštariji

prevpovedano kopanje

eden izmed zalivov na vzhodni strani Krete

vožnja čez hribe

psi čuvaji

Ierapetra

trpka resnica grkov

5. avgust 2011, petek

Sitia (Kreta)

Normalen počitniški petek na Kreti. Tokrat sta šoferja Jure in Katja, midva z Vesno pa z Janom čuvava barko. Kakšno lumparijo ušpičimo, račke nahranimo in se po svoje zabavamo. Jan si je v teh dneh ustvaril svoje prioritete zabave. Najvišje na tej lestvici je uvrščen - pralni stroj, sledijo mu račke in šele nekje na tretjem mestu so risanke. In kako enostavno ga je spraviti proč od televizorja. Babi mu samo omeni račke, že skoči pokonci. Ga-ga-babi-ga-ga! Lepo, da ga aktivna zabava bolj privlači, kot pasivno zabijanje časa pred televizorjem (in učenje reklam na pamet), res lepo. In račke so se ga že tako navadile, da kar prihrumijo, ko pride Jan. Hrana je povezana z njim, jasno. Tudi sama telovadba po barki mu je že povsem domača. Safety circle je kristalno jasen in točno ve, kje se lahko giblje, da ni nevarno. In kakšne lumparije lahko ušpiči, da ni nič narobe.

Ampak, vsega lepega je enkrat konec in jutri naju vnuk zapušča. Z veliko ptico bo odletel domov in se začel pripravljati na septembrski sprejem v vrtcu. Zato še zadnji večerni sprehod po mestecu, večerja in pančkanje. Za ostale pa flaška mojita. In pleterska viljamovka za konec.

naš mali Jan

Jan in Babi na barki

tekanje po barki je bilo Janu zelo zanimivo

6. avgust 2011, sobota**Sitia (Kreta)**

Na sporedu je selitev narodov. Eni odhajajo, drugi prihajajo. Vnuk naju v spremstvu staršev za nekaj časa zapušča. Do letališča je dve uri in pol vožnje, zato je logično obisk Knossosa združen z odhodom. Kot se izkaže - tudi če ne bi bil. Bilo bi polj pametno, da bi Jan še malo počofotal in še enkrat nahranil račke, kot pa da se je kuhal v vročini. A po bitki so vsi generali pametni. Kakorkoli, po nekaj zapletih je vse pozabljeno in mlada družinica je na poti domov.

Jaz pa na poti v Sitio. Na pamet že poznam ta kraj! Najprej je treba urediti novo crew list pri luškem policaju. Pol ure. In sami smo tam. Od tega polovico časa, da mu razložimo, da nas po novem ni več pet, čeprav nas je toliko bilo še do včeraj. In niti ne, da sva dva, ker sva pri njemu v uradu dva. Štirje smo. In nov papir rabimo. In ko to končno osvoji, porabi še neskončno časa za inkasantska opravila. Šest evrov in nekaj centov na dan.

Potem je na vrsti vračilo rentičev. Našega in Gordaninega. Office je - jasno - prazen. Malo počakava z Blažem, potem pa pokličem na telefonsko številko, ki je nekje na vratih. Ou-maj-frend-vi-hev-nou-rent-a-kars-ol-ar-ful. Ma, zdaj imaš dva, zato te kličemo. Ou-maj-fren-jes-aj-em-der-in-uau-minut. In res je. Čudo svetsko! Samo. Kar se tiče našega rentiča, ga ne vračam prav. Od soseda je. Mi je Jure narobe povedal, jaz sem pa razlagal Gordani, da mora vedeti kje ga vrniti. Hic! Njen pa (po grško, seveda) ni najavljen. In potem pojejo telefoni in sledi razlaga, da ga je treba vrniti jutri. Avrio. Ma, tle ga maš, pa se ti pol z njim ukvarjaj, ok?. In je ok.

naš mali kapitan Jan za slovo še hitro pošofira

pa, pa deda, babi, pravi Jan

delno Janov, delno pa Vesnini okraski na hladilniku

7. avgust 2011, nedelja**Sitia (Kreta) - Laguna Spinalonga (Kreta)**

Nikamor se nam ne mudi. Izpluti ali ne izpluti, to je sedaj vprašanje. Ponoči je močno vleklo tudi v samem mandraču. Še nikoli do sedaj ni bilo toliko vetra. Vendar se umirja in popoldne naj bi ga bilo manj. Lepo počasi pokafetkamo, pozajtrkujemo in še enkrat pokafetkamo. Ulov frišnih rib na evre je bil boren. Pravzaprav ga sploh ni bilo. Vse ribarnice so zaprte. Nedelja je. Imamo pa zato meso.

Znaj je 7 Bf. In mi moramo v veter. In vala je ogromno. Skrajno neugodno! Plan Santorini se spremeni v plan Spinalonga, najbližje sidrišče. In še to bo verjetno daleč. In tudi je. Plovbo poskušam narediti čim bolj nenaporno, pa mi ne uspeva najbolje. Vse poskusim in na koncu se izkaže kot edina sprejemljiva varianta zelo močno skrajšano glavno jadro in motor.

Samo, nikamor ne napredujemo. 2 vozla nasprotnega toka ter visoki in strmi nasprotni valovi naredijo svoje. Če smo na jadra orcali proti severu med 5 in 6 vozli, je sedaj pri 2500 obratih proti zahodu hitrost med 3 in 4! Groza. Vendar je posadka rahlo izdelana in ne upam si barke preveč nagibat, kar je pa lahko dokaj hitro in nepričakovano ob orcanju v visokih valovih.

Kakorkoli, po skrajno naporni plovbi se zvečer prijetno sidramo v tako rekoč jezerskih vodah za Spinalongo. Da pa vse skupaj le ni bilo čisto nedolžno, najbolj pove podatek, da tokrat premine le ena flaška vinca rujnega. Pozejdonu bomo (malo predelanega, predvsem pa drugačne barve) zjutraj darovali kalifornijskega ruby caberneta. Ampak. Brez roštilja pa vseeno ne gre...

Sitia

Sitia

Mediterran 2011

Kikladi

8. avgust 2011, ponedeljek

Laguna Spinalonga (Kreta) – Thira

Mirne vode lagune so nam nudile miren spanec. Podaljšan. Napoved za danes, jutri in pojutrišnjem je taka, da omogoča plovbo proti severu, potem pa nič več. Odločitev sveta modrih je bila, da gremo danes. Ob 12.00. Okoli rta Krete imamo še vedno precej vetra, okoli 7 Bf z boka. Pod rtom pa na trenutke kar spoštovanja vrednih 9 Bf. Ali v prevodu: 45 vozlov. To je za 11 metrsko barko veliko. Kakorkoli, veter proti severu pada, valovi tudi in Mala lepo napreduje proti Santoriniju.

Dokler ne srečamo tankerja, ki nezasidran plava sredi morja kakih 20 milj pred Thiro. Na AISu preberem, da je njegova destinacija "for orders". Zanimivo. Točno na naši poti je in ko smo tik ob njemu se začne obračati veter. Saj ne morem verjeti - tanker je res 1100 čeveljski, ampak da bi povzročal refule, to pa menda ne. In res ne. Veter, ki je bil prej prijetnih 4 Bf z boka, zavrti na orco in crkne. A-ja-ja-jaaaaah! Ok, motor do Thire. In ravno poberemo genovo, ko - bzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Vesna je vsa iz sebe, v očeh se ji blešči ribiška strast. Riba je. In ujela se je na Juretovo vabo. Mojo so mi namreč v Sitii ukradli s palice, ki je bila ves čas na zadnjem delu barke. Tega res nisem razumel, ampak sem se enostavno sprijaznil z izgubo. No, zgleda, da je tudi Juretova vaba v redu. Vsaj v mojih rokah...

Se pa hitro pojavi nova težavica. Gordana je zaprisežena članica WWF in kar zgrožena nad našim početjem. Uboga ribica. Ribica? Tuna je težka vsaj 6-7 kg. Kakorkoli, Vesna prevzame vlogo glavnega mesarja, karpacio iz razumljivih vzrokov odpade in tuna roma v hladilnik. Meso pa iz hladilnika.

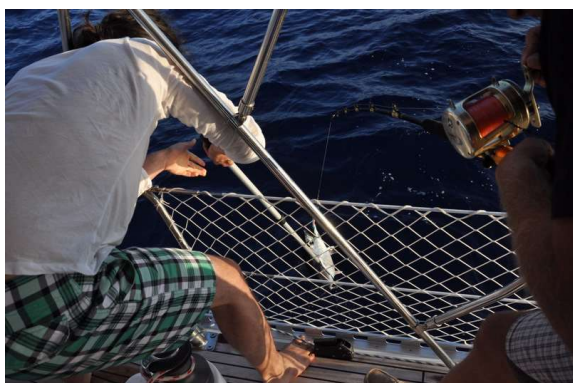
Motor brni dalje, paluba je zribana in tam nekje proti eni zjutraj smo zvezani na Thiri. Še dobro, da so bili ob tej uri na barkah ljudje pokonci in so nam pokazali (edino) prosto mesto čisto nekje zadaj. In globina je 1.9 m! Hvala ti, skrajšana kobilica, brez tebe bi nocoj spali zunaj na valu in vetru. Veter je namreč vrtel dalje in pred otokom je bil že iz južnih kvadrantov - direktno na sidrišče, ki je primerno le za meltemi.

BZZZ..ujela se je riba

kdo bo zmagal ?

še malo, malo...

naša si !

kreпка tuna

prava porcija

celih 66 cm

9. avgust 2011, torek

Thira – los

Gordana in Blaž zjutraj na ogled Santorinija, midva z Vesno pa malo delava, malo popravljava. Motomarinove lučke (IP67, jasno) so ne samo spustile vlago vase, ampak so polne vode. Polne vode! Ko odvijem steklo, se iz luči izlije za kozarec slane vode. Jasno, da ledica v takih pogojih ne preživi. In da ne omenjam, da je italijanski inox povsem rjav. Tako moram sedaj ob prvi priliki kupiti nove sprednje pozicijske luči. Upam, da dobim kaj, kar ne nosi napisa Made in Italy.

Ob treh pa - smer los. Najprej skozi krater na sight seeing tour, potem pa - uff! Potem pa petnajst milj po tako zmešanem morju s kratkimi valovi iz vseh smeri, da si bom to dolgo zapomnil. Mala trpi, kot še nikoli do sedaj. Pada v luknje in nabija v val. Ne pomaga dosti, da spremenim smer. Ne pomagajo niti različne kombinacije motorja in jader. Morje je enostavno popolnoma zmešano. Groza! Šele pod losom se malo umiri, imamo pa zato močan veter točno v nos.

Šele ob mraku pristanemo. In tudi to ni brez težav. Za začetek nam ne dela daljinec za sidro na premcu. Italijanska jajca, kaj drugega! Ok, imamo še enega v kokpitu in to nekako gre. So pa zato sosede z bark totalni ignoranti in šele na Vesnin klic se eden le postavi na obalo toliko da ujame štrik, za privezat je pa že preveč. Jasno, to je napor, če imaš čik v gobcu! In mi ne preostane drugega, kot da skočim na obalo in naredim, kar je za narediti. Samo. Med Malo in losom je morje. In to morje je nekaj časa prazno, potem se nad njim napne Tonček, ki trenira špago in na koncu je morje zapolnjeno. Z mojo malenkostjo. Šele nato se oni na obali zmigajo. Vsaj ven mi pomagajo.

Ok, malo kopanja ne škodi, po kopanju pa večerja. In po večerji - filmsko večje. Na losu smo sredi noči in nihče ne gre u-lajf. Čudni tipi smo mi. In čudni tipi so zgleda tudi ostali. V prijeten kafič na gusarki ladji zavijemo in - smo edini gostje. V spominu imam los izpred deset-in-toliko let, ko smo bili tudi sredi poletja in je vrel od življenja. Sedaj pa nič. Prav toliko gužve je, kot na katerem koli (osamljenem) grškem otoku. Bolj je podobno zadnjemu obisku, ko smo bili tukaj oktobra, kot pa tistemu iz srede poletja. Hja, vse se spreminja, ni kaj.

Thira z vrha-Gordanine fotke

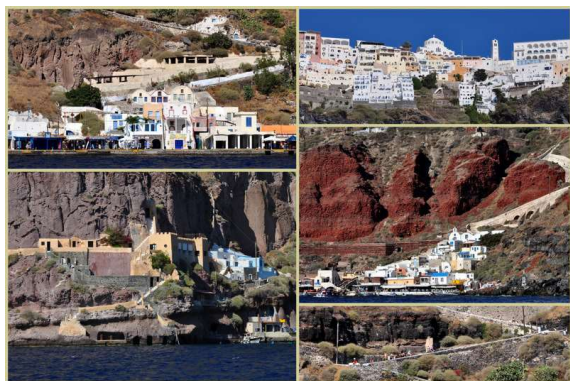
Thira

Thira iz različnih koncev

barvita Thira

Thira

med rahlo mokro a nabijajočo plovbo

barček na losu

pa še mojito pred spanjem

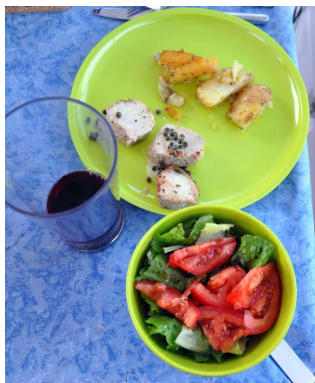
10. avgust 2011, sreda

los – Milos

Muskontar Blaž in zaprisežena borka za pravice tun Gordana zapustita plavajočega kapitana Tončka in mesarko Vesno. To je bil sklep sveta modrih, ki je zasedal zjutraj in preko telekonference sprejel natančno tako dokončno odločitev. Ampak, lepo po vrsti. Na Mikonos danes ne gremo. Nočem več razbijat barke. Tukaj pa tudi ne morem ostati, ker je privez na vetru in še slabo smo sidrani. Lahko se presidramo v luki, ko bo prostor na drugi strani, vendar bi jaz raje šel na Milos, da imam potem bližje na Peloponez. Zato Gordana preveri kako je s trajektnimi povezavami iz Milosa na Kreto. Ni jih, ji povedo na lokalni agenciji. In z losa na Kreto gre lahko le še danes čez eno uro. Opala! Osebnost sicer malo dvomim v nepristranskost tega agenta, vendar ne upam pa preveč pametovati. Ne bi rad, da ima sošolka težave zaradi moje lahkomišelnosti. In tako pridemo do zasedanja sveta modrih in posledično...

Kakorkoli, po hitrem postopku se poslovimo in gremo vsak svojo pot. Midva z Vesno odjadrava novim zmagam naproti. Lepo jadranje je bilo (ribolov je začasno prepovedan, dokler ne spraznimo hladilnika). 3-4 Bf bočnega vetra in Mala je na trenutke plula s hitrostjo preko 8 vozlov. Brez napora. Če ne bi bilo vmes nekaj vetrovnih pavz (v smislu bonac v trajanju kake pol ure), bi bilo že kičasto. Vesna dela, jaz napišem dnevnik za včeraj in sploh ne morem verjeti, da je bilo tako hudo. Napoved za včeraj in danes je bila skoraj enaka. Prav komot bi prišli tudi na Mikonos. Ok, po bitki so vsi generali pametni. Milos je bil najlažja destinacija in po treh napornih dneh se prileže nekaj lažjega. Bo pa zato v naslednjih dneh potrebno narediti kaj več poti v veter. A, o tom po tom.

Milos. Še en eksplodiran otok tipa Thira. Privezani smo dobro, tudi v vodo danes nisem čofnil. Predvsem po zaslugi sosedu, ki nama je lepo pomagal, da sva pristala. Tako, kot je treba. In naslednjemu v vrsti sem pomagal jaz. Res ne vem, zakaj to včeraj ni bilo možno? Z Gordano izmenjamo nekaj esemesov in izvem, da je Mala ves čas spremljala na televizorju v luki. Že sinoči smo videli, da imajo na trajektnem pomolu televizor s karto tega dela Egejskega morja in vrisanimi trenutni lokacijami plovil. Načeloma je to namenjeno potnikom, da vidijo, kje so ladje, ki jih čakajo. Ampak. Ker je Mala tudi opremljena z AIS transceiverjem, je bila prav tako prikazana na zaslonu. Kako se je že včasih imenovala oddaja na radiju? Kod plujejo naše ladje? Ali tako nekako. Hja, sedaj je pa AIS v te namene.

danes je bila za večerjo tuna v poprovi omaki s pečenim krompirjem in seveda solato

11. avgust 2011, četrtek

Milos

Napovedan je bil močan veter in zjutraj je na našem privezu res občutiti rahlo sapico. Odlična luka za obdobje meltemija. Če le ne bi bilo ferryjev in njihovega vala! Danes je dan za počitek in delo. Vesna opere vso posteljnino in brisače in nekaj postori za službo. Jaz se malo ukvarjam z barko, pogledam film ali dva in večer je tu. Spet je na najinih krožnikih atherina. Na losu je ni bilo, ker v avgustu baje ni sezona. Ah, kako domače za naju, ki Grke že vsaj malo pozna...

Pozanimam se še za prevoz na Kreto. Ne da mi mira podatek, da ga ni. Jasno, da je vsak dan veza, le prestopiti je treba, podobno kot z losa. Mojster turistični agent na losu je, kot sem si mislil, le hotel prodati karte Gordani in je resnico malce priredil (da ne rečem, da se je zlagal), ko ji je zatrdil, da z Milosa pa že ne more na Kreto kar tako enostavno. No, tudi to se danes dogaja v Grčiji. Še pred nekaj leti je bila taka (španska) kultura Grkom neznana.

pranje posteljnine in brisač v javni pralnici

12. avgust 2011, petek

Milos

Včeraj zvečer sem pogledal vremensko napoved in vsi modeli, razen grškega Poseidona, so kazali na umirjanje vetra in za našo smer povsem primernih 3-5 Bf bočnega vetra. Poseidon pa vstraja pri 6-7 Bf. Preverim še pri sosеду, lokalnemu skiperju in mi zatrdi, da naj le verjamem Poseidonu. Tako sva se odločila, da še en dan ostaneva tukaj. No, danes se je tudi Poseidon premislil in se uskladi z ostalim svetom. No, ja... Ampak, tukaj sva in tukaj bova še en dan. Le prestavila sva se na drug privez, na najinem (in še nekaj sosednjih) je na vrsti množično izkrcavanje turistov iz križarke, zasidrane v zalivu. Zgleda, da Milos le ni tako izven poti množičnega turizma, kot je bil še do nedavnega in da včerajšnja gužva ni bila slučaj.

Danes je dan za ogled. Najprej z avtobusom v Pollonio. Prijetna, od sveta pozabljena vasica s cimerfraji in nekaj manjšimi hotelčki. In lokali. Vse to ob mivkasti plaži v zatišni legi. Za Jana kot naročeno. Iz Pollonie pa v Tripti. Tam so katakombe in antični teater. Must see. Ne vem sicer, kje so vse tiste silne množice iz kruzerke, ampak tukaj ni nikogar. Samo midva, kot idiota rintava po vročem soncu. So pa zato po naju imenovali ulico, kjer hodiva. No, vsaj nekaj. Idiotikos odo. Jasno, ne more biti drugače, ejšnt-tietr-is-klouzd-tu-pablik-bikoz-of-vorks-in-progres, katakombe pa že dobro uro zaprte. In ura še ni niti štiri popoldan. Kaj naj bi po tem vročem soncu hodil opoldne?! Mogoče pa ta ulica le ni imenovana (samo) po naju.

Iz Tripitija pa v Plako, glavno mesto. Mesto? No, kakor za koga. Stari del je čudovit, labirint uličic spominja na Mikonos, le gužva je neprimerno manjša. In na vrhu hriba je trdnjava. Gremo jo pogledat, predvsem pa pogledat, kako zgleda otok s hriba. Iz te perspektive je precej raven in gosto naseljen. Pa tudi obdelane zemlje je kar nekaj. Precej kontrastno tistemu, česar smo vajeni s Kikladov.

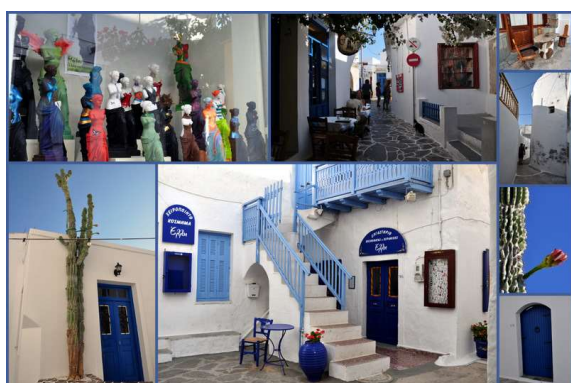
Nekaj še postorim, napišem tele vrstice, Vesna pripravi tuno za jutri in ura je noč. Jutri planirava zgodaj izpluti.

pohajkovanje po Tripitiju

Plaka-hoja do vrha

uličice Plake

Pollonia

Pollonia

Tripiti

pogled iz vrha Plake

pa še en pogled iz vrha Plake

teater v Tripitiju

idiotska cesta

13. avgust 2011, sobota

Milos – Ermioni

Še pred osmo izplujeva. Hkrati s še kakšnimi petimi ali šestimi jadrnicami. Vsi skoraj na minuto skupaj. Vendar, ko pridemo iz zaliva, se razpršimo vsak na svojo stran in o kaki neuradni regati ni ne duha ne sluha. Čeprav bi lahko bila dobra tekma. Vetra je ravno prav. 4-5 Bf z boka in počasi obrača nama ugodno. In pada. Zadnjih nekaj ur je skoraj bonaca. Spremeniva cilj. Ne greva v Monemvazijo, ki je precej južno, ampak na Spetsi. Kasneje še malo popraviva kurz in cilj so Ermioni. Tako sva že kar blizu Aten, najinemu naslednjemu cilju. Približno isto razdaljo sva naredila, sva pa prišparala en dan plovbe. Iz Monemvazije v Ermione je namreč toliko, kot iz Milosa v Ermione. In zato bova lahko v nedeljo dopustovala. Kakšno kopanje v samotnem zalivu bi se prileglo. Samo. Kje najti samotni zaliv? Tu smo tako rekoč v predmestju Aten.

Prostora v luki za naju ni, bova prenočila na sidru. Škoda, da včeraj nisva računala na to možnost in si nabavila kaj za na roštilj. Sicer sva celo popoldne panično lovila ribe za na roštilj, pa nič! No, Vesna je lovila. Ona ni nič ujela! Jaz nisem nič kriv. In ker se mi ne ljubi z dingijem na kopno, bom pač priseljen jesti pašto. Ali pa tuno. Tudi te imava še nekaj.

Saronski zaliv

Ermioni

pogled iz zaliva

Mediteran 2011

Saronski zaliv

14. avgust 2011, nedelja

Ermioni

Zjutraj najprej na ogled ali je v luki kak privez na voljo. Ni ga in niti ne zglada mi, da kaj bo. Nobenega čarterista ni. Pa še peš na drugo stran polotoka. Tam je še en pomol in nekaj najdem, samo ni mi najbolj všeč. Globoka voda, povsem odprt pomol in šrod na dnu. Ne vem, ne vem...

Ok, plan B. Kupim kruh, naročim frape in pokličem Barbaro, če se kaj oglasi v luki. Seveda se bo oglasila. In medtem, ko čakam in srebam frape, ena barka izpluje. Panika. Takoj na to mesto. Z Barbaro oddingirava na Malo, sidro gor in takoj na privez. Tukaj bo v redu. Dva metra (hehehe, kobilica) globine in mulj, povsem notri v mandraču. Mora biti v redu! In malo klepetamo in izpluje še en sosed. In še en. In - skoraj vsi gredo ven. A-ja-ja-jaaaah! Oslovska ušesa mi zrastejo.

Kakorkoli, Vesna in Barbara gresta v šoping rentiča, da greva jutri v Šparto na žur. Vasilij ima rojstni dan in Panagiota god. To ni za zamuditi! Rentiča rabimo, do Šparte z avtobusom je kar dolga. Jaz se spravim v zamenjavo senzorja za drek. Pred enim mesecem so mi ga poslali iz Nove Zelandije, pa nisem še našel časa za montažo. Cel watermaker moram prestaviti, da pridem do waste water tanka. To mi vzame nekaj ur in, jasno, to delo mi smrdi. Dobesedno! No, danes je vse skupaj postorjeno.

Rentiča v Ermionih ni, je pa na voljo danes zvečer v Porto Heli. Nas bo Barbara peljala tja, da ga prevzamemo. Zvečer. In potem še nekaj pojemo na njenem vikendu. In kaj popijemo, računam. Kadili pa ne bomo, pipo sem pokadil že popoldne v kokpitu in gledal, kako se po peti popoldan luka začne polniti in kako je ob šestih že čisto polna. Hja, spet sem se nekaj novega naučil - niso samo čarteristi tisti, ki v luko pridejo zvečer in odidejo zjutraj.

dostava Barbare na Malo

welcome drink : mojito

na balkonu Barbarinega apartmaja

Spetses - pogled iz Koste na Peleponezu

Mala privezana v Ermioni

poziranje na Mali

Razumem kapitan!

tradicionalna barka - od Barbarinega moža ustvarjene Sanje

15. avgust 2011, ponedeljek

Ermioni

Čim prej na pot! Do Sparte je dolga pot. Vendar kar dobro napredujeva in sva v Tripiju še pred dogovorjeno uro. In potem se je in pije. In čveka, kdor zna. Jaz sem bolj ali manj tiho. Najprej v prvi oštariji, potem v drugi in na koncu še pri Panagioti v Tripiju. Ni pa to zabava, kot se jo spominjam iz prejšnjih let. Kakor, da so leta in okoliščine naredila svoje. Saj, hrane in jedače je obilo, ne pa več tako zelo obilo, kot jo je bilo. In to je pravzaprav dobro, saj sem kanta za smeti vedno bil (tudi) jaz. Kakorkoli, danes gremo relativno zgodaj spat. Kar spet ni slabo, saj nas jutri spet čaka nekaj ur vožnje z rentičem. In namesto v hotelu, kot sva planirala, prespiva pri Panagioti doma v Sparti.

Vse najboljše Vasilij

na vrhu oštarije upgrade -WC

šloganje

16. avgust 2011, torek

Ermioni

Plani so za to, da se menjajo. Namesto dopoldanskega odhoda je popoldanski. Po (pre)obilnem kosilu, jasno. In še ta popoldanski odhod je - in ni. Z Igorjem se odpeljeva naprej, Vesna in Anita pa po kavici za nama. Kakorkoli, midva si v tem času ogledava Epidavros in še dve uri nama ostane za čakanje v oštariji ob cesti. Več ali manj ob vodi. In potem dami le prikolovratita. Rentiča oddamo v zadnji minuti.

Pa na barko in na kapitanovo večerjo. Še Barbara se nam pridruži. In po večerji še pijačka in po pijački spanje. Ob treh zjutraj.

brez roštilja ne gre !

Jamas !

po treh mesecih smo prinesli dež v Tripi

Epidavros

17. avgust 2011, sredo

Ermioni

Sinoči sta Anita in Igor povedala, da bosta samo dva dni. Ostali del dopusta pa pri njeni mami. Uf, kako naj sedaj splanim ruto. Ves čas do sedaj smo govorili o tednu in v tednu se saronski otoki lepo obdelajo. V dveh dneh pa nikakor. Treba je namreč upoštevati gužvo, ki vlada v teh krajih. In pa veter, jasno. Tale njun dopust bo bolj podoben skoku na vikendico v Piranu, kot pa čemur koli drugemu.

Zato po jutranjem šopingu in obisku kapitanije najprej skok v najbližji zaliv na kopanje. In prehranjevanje. In kako pivico tudi popijemo. Igor je s seboj pripeljal cel kartom Uniona. In kakšna piksna je tudi še na barki, se mi zdi. Popoldne pa premik. V sosednji zaliv. Zanimacija se kaj bistveno ne razlikuje od prejšnje. Dobro sidrišče je, nikamor se nam ne mudi. Tudi prespali bomo tukaj.

18. avgust 2011, četrtek

Ermioni

Za bujenje je danes poleg jutranje kave in voljo tudi morje. Kako prijetno. Voda ima krepih 28 stopinj in zjutraj še ni pretopla. Pa malo mezice in še malo kopanja in premik. Tokrat se odločimo, da gremo na Hydro. Ob dvanajstih bomo tam in takrat se mi zdi je edina šansa, da dobimo kak prosti privez.

Kako naivno! Že pred lukco tri ali štiri barke krožijo in čakajo. Ko zapeljem v mali mandrač in vržem uč na situacijo, mi je takoj jasno, zakaj. Vse je polno. Sidra se s treh strani (na četrti je pa postaja za trajekt). Bravo sidra! Še več. Sredi mandrača so barke sidrane v drugi vrsti in privezane na one v prvi vrsti. Nou-vej! Sem ne gremo, nisem nor. Samo predstavljam si lahko, kako zgleda dno s prepletenimi sidri.

Pa po posvetu modrih sklenemo, da je najboljša rešitev oni zaliv od sinoči. Do Ermionov in njenega avtomobila je od tod najbližje in zaliv je čisto spodoben. In spet kopanje in prehranjevanje in hlajenje s pivom. In učenje skakanja na glavo. Anita zna na noge in se uči na glavo. Potem, ko ji uspešno rata kompromis, torej graciozni skok na ploho, si le obleče trening obleko. No, proti koncu tečaja je že kar uspešna in obleka ne bi bila več potrebna.

Ob mraku v Ermione, miljo in pol stran. Vežemo se sicer na zunanjem delu pomola, pa z vezom (in predvsem z valom tukaj) nisem zadovoljen. Disembarkation storimo na hitro in z Vesno se prestaviva na sidrišče. In se na pijačko z Barbaro vrneva z dingijem.

Hydra

Hydra otoček kjer je prevoz le osel ali konj

razburkano morje pred Hydro

akcija: jadra gor!

treniranje skokov

19. avgust 2011, petek

Ermioni

Dobro sva spala. Temperatura in vlažnost zraka sta precej nižja, kot zadnje dni. Ali pa je manj hrane in piva zvečer, kdo ve... Z Barbaro se zmenimo, da pride na barko, ko smo ravno v Ermionih. Zato brž po frišen kruhek in nato v sosednji zaliv, primeren za kopanje. Mi z barko, ona z avtom. Skupna točka je prevoz z dingijem. Čvekamo, pljuckamo, mezimo, se kopamo in ... nekateri od nas gredo spat.

In ko se zbudim - val. Bejž se solit! Medtem, ko sem spal, se je naredil pošten val z morja. Tukaj nimamo več kaj početi, prestaviti se bo treba. Barbari niti do tega ni več, vala ima za nekaj let dovolj! Pa se poslovimo, ona nazaj na vikendico, midva v zaščiten zaliv. Spucam še log kolešček - čisto je že bil zarastel, tako da v zadnjih nekaj dneh sploh ni zabeleženo, koliko milj smo naredili. In Mala je tako mlajša za kakih 30 ali 40 milj.

In zvečer sama v zalivu v soju zahajajočega sonca in lahnem vetriču bereva vsak svojo knjigo...

kopanje v 28C toplem morju

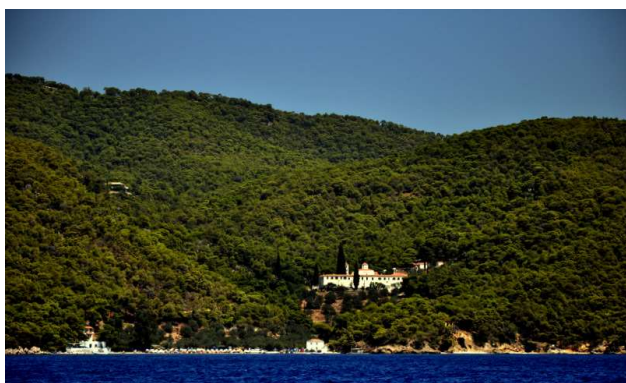
20. avgust 2011, sobota

Ermioni – Korfos

Dobro sva spala, noč je bila precej hladnejša, kot prejšnje dni. Malo kopanja, zajtrk, nekaj postorimo za službo in na pot. Ne veva še kam - nekam proti Atenam. V ponedeljek morava biti v eni izmed atenskih marin. Imava pa dva dni na voljo za dobrih 40 milj. V kanalu med Peloponezom in Hydro so refuli in moja lenoba je vzrok skrajšanim jadrom (da jih ni preveč, ko je 6-7 Bf) in motorju (da se ne ustaviva, ko veter pade pod 3 Bf). Ne ljubi se mi stalno štimat jadra, pa še elektriko morava tako ali tako narediti. Poros je, kot je bilo za pričakovati, povsem brez vetra. Pa tudi proti Metani ga ni. Nekaj ur motorja akumulatorjem zelo godi. Filam jih besno - z alternatorjem, generatorjem in soncem hkrati. Potem se veter dvigne in do Korfosa na vzhodni strani Peloponeza je prijetnih 20 milj jadrnanja.

To je bila dobra izbira. Zaprt zaliv nudi popolno zaščito pred vetrom. Sidrava se, čeprav naju dva oštirja, soseda, besno vabita, da se veževa na rivo pred njunima oštarijama. Vsak zase stojita na obali, mahata in kličeta. Kot bi bil v Turčiji. Zgleda, da se celo tukajšnjim prebivalcem ljubi delati. Zanimivo! Free moorings, 4m depth, free water in kaj vem kaj še. Vse to so napisi, večji od imena oštarije. Skoraj naju premamijo. Ampak. Med kokpitom in gostilniško mizo je samo - pasarela. V Sivoti na Lefkadi, kjer uporabljajo isto logiko za novačenje gostov, je bil ponton. Tam sva ga z veseljem uporabila.

In še nekaj manjka temu zalivu. Vodafone. Internet nama ne dela. Ok, akcija. Najdemo wifi, tokrat se wifi sprejemnik lepo izkaže. Samo, hitrost ni ravno najboljša - da ne rečem, da je slaba. No, bolje, kot nič je že. Maili šibajo, net se lahko pogleda, on-line delo s strežniki v Ljubljani pa ni ravno najbolj prijetno opravilo in je Vesno spravljalo v slabo voljo.

Poros - dokaj zelen Poros - otok z borovimi gozdčki

obzidij se nikjer ne manjka

Poros mesto

slikovito mestece Poros

Zelo naseljeno in kar malo gužvasto tako z ljudmi kot jadrnicami

hm,le kaj bi to bilo?

otoček med prelivom

21. avgust 2011, nedelja

Zjutraj nama še tisto nekaj interneta, kolikor ga je bilo sinoči, crkne. To je bil nek komunalni internet in zgleda, da so ugotovili, da nisva njihova in so naju izključili. Hic! No, itak gremo dalje. Za danes je napovedan precej močan meltemi in midva morava skoraj točno proti vetru. Močno skrajšam jadra, samo vetra ni in ni. Namesto 6-7 Bf, jih je 3-4 Bf. Je pa val, ki je nastal zaradi refulov ob obali. To je tisti zopni kratki in strmi val, ki barko naše dolžine skoraj ustavi. Pomaga več moči v jadrh, samo potem je jader kmalu preveč - veter se od časa do časa le dvigne na 5 Bf in Mala s polnimi jadri v 5 Bf ne more orcat. Zopna situacija. In pod Salamisom za površ še refuli. Teh 20 milj ni bilo najbolj prijetnih.

Sidrava se v širokem zalivu, ki je opisan kot good shelter. Nimava kaj dosti izbire, prav good shelter pa tole ni. Malo računam, da se veter ponoči umiri, popoldanski refuli so bili precej močnejši. Vročina je prehuda za kaj drugega, kot počivanje, zvečer pa oba besno nad računalnike. Pokličem še v atenske marine, da se pozanimam kako je kaj s prostorom, pa ni uspeha. Recepcije so očitno ob nedeljah zaprte. Edini, ki se je oglasil v eni izmed marin, je bil varnostnik. Lepo mi je razložil, da podatek "open 24/7", ki sem ga prebral na netu pomeni, da je marina varovana 24/7, recepcija bo

Korfos - Ormos Peranis (Salamis)

odprta pa šele jutri dopoldan. Avrio. Ah, kako grško.

Vsaj dvesto ali tristo metrov od obale sva sidrana. Edina. In mimo priplava Afganistanec (vsaj tako pravi zase). Nekaj bi klepetal, vendar midva delava in s fantom v vodi res nimava kaj veliko za čvekati. Mogoče avrio.

Peranis na otoku Salamis

bolj malo dogajanja v tej skromni vasic

22. avgust 2011, ponedeljek

Ormos Peranis (Salamis) - Zea marina

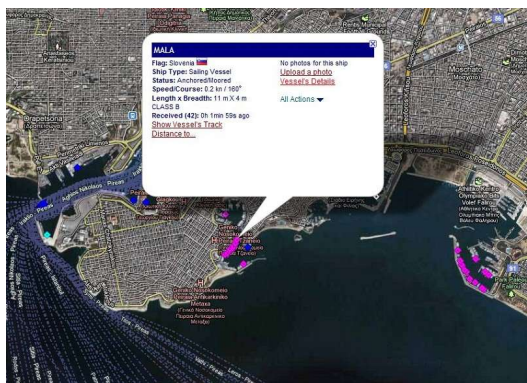
Noč je bila vetrovna in zato hladna. Danes je na sporedu kratka in prijetna plovba z bočnim vetrom in brez vala. Do atenskih marin je slabih 10 milj. Začela bova z najboljšo (glede čendlerije in ostalih storitev) in najbolj severno ležečo (zaradi severnega vetra). Če ne bo prostora pa naprej. Od sedaj dalje računam vsaj nekaj časa spet na krmne vetrove.

Prostor je. Vse špila, še na VHF se javijo na prvi poziv. Zmenim se za popravilo vinča. Mojster pride, kot smo zmenjeni. Zanimivo. Kot, da nismo v Grčiji. Do sem vse lepo in prav. Težave se začnejo, ko naj bi tudi kaj popravil. Strejndž-problem-keptn-strejndž. In se nekaj trudi (blefirati). Na koncu obljubi, da pride še enkrat jutri. Avrio. Ja, je Grk, ni kaj. Ampak, ko bi vsaj vlival zaupanje, tako me pa spominja na onega Holandca iz El Goune. Ah, ja...

Kakorkoli, Vesna naokoli v iskanje stvari, jaz perem barko. Poštene vode ni videla od Izole sem. Tam je bil zadnji dež. Mislim, da je morje okoli marine po tem pranju precej bolj slano, toliko soli sem spral s palube. In drgnil zarjaveli motomarinski inox! No, vseeno se je bolje igrati z vodo, kot pa garat na aparatu iz fitnes centra. Zunaj. Sredi parka. Na opoldanskem soncu! Pa naj še kdo reče, da nekateri ljudje niso zmešani...

Po pranju palube izlet v čendlarijo. Nekaj dobiva, po nekaj prideva jutri, naročiva pa tudi tipko za vžig plina za štedilnik, ki dela in ne dela. Vesna je pisala mail distributerju v Francijo. Niti odgovorili niso. Tukaj ga imajo pa na zalogi. Francoski rezervni del! In potem še šoping oblačil. Neuspešen! Če že slučajno je kaj odprto (trgovine zapirajo ob treh popoldan?!), je moški oddelek v petem nadstropju in ko prisopiham tja gor, imajo samo zimsko kolekcijo. Kratke hlače iščem, kreneni, ne puloverja! Zunaj je 35 stopinj. Nasploh pa mi predel ni najbolj simpatičen. En kup policajev in privat varnostnikov je povsod naokoli. Vsi imajo na sebi neprebojne jopiče. In orožje za pasom. Bejžmo nazaj v marino. Še pit stop za giros in pivo na povratku. Kelnerca me spominja na Dotty iz Bostona (in iz leta 1993, mislim).

Zvečer dobiva kodo za internet v sosednjem kafiču, da ne kuriva vodafonca. Danes bo dan za uploade. In gledanje televizije. Električne in interneta ko dreka! Jure mi pošlje tudi link na AIS internetno stran in v živo si lahko na netu pogledam, kje je Mala. V Zea marini pri Pireju na privezu AB 2. Zanimivo! In še en kup podatkov. Med drugim tudi, da je najvišja, preko svetovne mreže AIS zabeležena (in arhivirana) hitrost Male bila 8,1 vozla - na poti iz Kefalonjije proti Zakintosu.

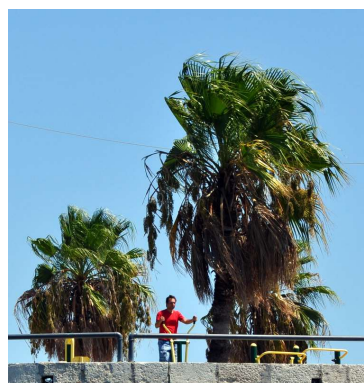
AIS ne laže

Pireaus z morja

Pireaus

telovadba opoldne pri +35C

fotka iz cospita v marini

23. avgust 2011, torek

Zea marina

Saga se nadaljuje. Prve izkušnje sem nabiral z Matjažem v El Gouni. Holandci so mu motor popravljali skoraj en teden. Sedaj sem v take zgodbe vpleten še sam. Tudi meni se dogaja nekaj podobnega. Mojster pride sicer še pred dogovorjeno uro in se takoj loti šraufanja. Pa zamenja reduktor in ni nič bolje. Jes-aj-nou-motor-is-folti. In zamenja še motor. In ni nič bolje. Jes-aj-nou-motor-is-oukej-šaft-is-folti. In tako naprej s telefonsko asistenco. In po par urah try'n'fail metode (predvsem fail je rdeča nit zabave) ugotovi, da zdaj končno ve, kaj je narobe. Barka je narobe narejena. Aja? Jes-keptn-ju-si in mi kaže, da ima vinč luft. Ok, pa z nečem podloži. In potem ugotovi, da to je pa že prehuda obremenitev za danes in da pride to narediti jutri. Avrio. In s seboj bo imel še en rezervni del. Še zadnjega, ki ga še ni menjal. Zobnik za verigo. No, pustimo se presenetiti...

Potem pa v čendlerije še po nekaj stvari. Kakšna izbira! Skoraj bi lahko rekel, da take še na netu ne najdeš. In vse je na zalogi. Čisto primerljivo s Turčijo in neprimerno več, kot v Italiji (da podalpske kneževine sploh ne omenjam). In cene zaradi konkurence sploh niso visoke. Približno enake so tistim, ki veljajo v Angliji (in bistveno nižje od motomarinskih - po

odbitem popustu!). Vesna je našla kar nekaj malenkosti, ki so ji manjkale, sam si ogledujem oil skin. Ja, tudi to imajo na zalogi, Čeprav je zunaj 35 stopinj. In v vsaki čendleriji imajo drugo robo. In čendlerij je kot bi jih nakle! Kako naj se odločim! Nekje mi kraj ni všeč, drugje barva, pa material - skratka kompromis bo potreben. In sploh nisem obletel vseh, jutri nadaljujem še z ostalimi trgovinami. Avrio. Dobro je Rod napisal v pilotu, da če tukaj ne najdeš, kar iščeš, potem tega enostavno ni.

Nekaj še pojeva. In to v fish'n'chips fastfudnici. Ampak, sploh ni slabo. Če bi takega osliča dobil pri nas bi ga začel še jesti. Je pa zato malo bizarno - sredi Aten jem severnomorsko ribo na grilu, polito s tajsko omako in pijem češko pivo. Po tem dejanju pa jaz na barko nekaj narediti, Vesna pa v sproščanje. Se mi zdi, da bo Jan tokrat le deležen kakšne malenkosti.

Po sproščanju je na vrsti televizor in nekaj iz Juretovega programa filmov in nanizank. Jaz še urejam Vesnin Outlook, svojega sem že en dan prej. Živce mi najeda počasnost interneta, ko je treba skoraj 3 GB podatkov prenesti preko švercanega WiFija. Pred tretjo uro zjutraj zato ni spanja.

Zea marina

24. avgust 2011, sreda

Zea marina – Poros

Mojster pride po pričakovanju pred rokom. In dela in naredi. Vse mi je zamenjal, reduktor celo dvakrat, tako da imam sedaj spet starega. Dober posel sem naredil. Za ceno dveh sidrskih vičev imam sedaj enega. No, upam, da bo vsaj delal. In kad se umire, nek se umire otmeno - še izlet v čendlarijo po novo jadralno jakno. Ne vem, kdaj bo spet prilika in taka izbira. In relativno ugodne cene.

Malo pred četrto se odklopimo od mame marine in smer Poros. Razmišljava, po kateri poti bi šla proti Siciliji - okoli Peloponeza ali skozi Korintski kanal. In ker ne vea, ali bi sploh šla na Sicilijo (včeraj sem si kupil knjigo Ocean Passages & Landfalls in danes med plovbo sem začel študirati Indijski ocean), greva raje okoli Peloponeza, da si še vedno lahko premisliva. Pa še več vetra je tukaj. In ni treba plačevati kanalščine.

Ja, in to z vetrom je res odlično. Jaz berem knjigo in pišem dnevnik, Vesna tudi bere, potem malo zadrema. Mala pa z vetrom v krmo leti med 7 in 8 vozli. Končno čudovito jadranje po tednih napornega sopihanja proti vetru. Edina (teoretična) težava je gost ladijski promet, ki pa ga rešimo skrajno elegantno. Jure najino pot v živo spremlja na netu (ona finta z AISom!) in nama preko skypa sporoča kje smo mi in kje so ladje okoli nas. Brez težav se jim izognem. Mogoče pa to finto ponucamo tudi za oceane - ena ekipa doma se menjava na dežurstvu, jaz na barki pa lahko mirno spim. Dobro se sliši!

V laguni za Porosom se sidrava. Pred valom sva povsem varna, morda bodo pa proti jutru refuli. Kakorkoli, najprej zakurim roštilj in potem spečeva ribe, ujete na evre (končno ribe na žaru!). Še blitva in krompir za prilogo in deci terana. Kako domače.

Mala v Zea marini

potopljeni čolni v marini

orada z blitvo in krompirjem

Mediterran 2011

Peloponez

25. avgust 2011, četrtek

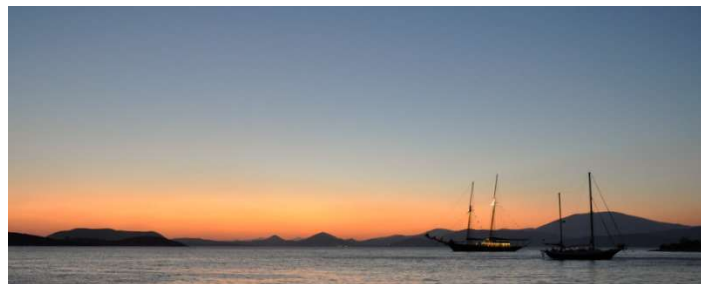
Poros – Dokhos

Dopoldne se še lepo kopamo, kafetkamo, netamo in predvsem se nama iz te lagune ne mudi. Prav prijetno dopustniško je. Ob dveh pa le na pot, da še kam prideva danes. Malo gledava sidrišča na poti okoli Peloponeza in odločiva se za otoček Dokhos, med Hydro in Ermioni. Downwind sailing je to, na regati smo. Nekaj sto metrov od nas je bil na boji tanker in ko se mi odsidramo, se on odveže. Ves čas smo eden do drugega. On na motor, mi na jadra. Prvi veliki obrat se zgodi v kanalu pred lukco Poros, ko se mora stric umakniti Vodafonovemu katiču. Hehehe, prevelik je, mi se pa lahko zgužvamo ob robu kanala. In potem nas ne ujame več! Od Porosa dalje imamo samo še več vetra in razdalja se samo še veča.

Pred Dokhosom veter opeša in obeta se prijetna noč na sidru pod temnim nebom, polnim zvezd. Lune ni, nobene luči ni vsaj pet milj naokoli, pogled v nebo je res lep. Še roštilj za večerjo in skype za obujanje spominov, kakšni so prijatelji. In spanje.

pogled na obalo iz barke v zalivu Dokhosa

lep sončni zahod

26. avgust 2011, petek

Dokhos – Monemvazija

Malo morgen! Veter se je obrnil in sedaj nam vleče v zaliv. Še slabše, to ni konstanten veter, ampak refuli. Vse od 0 do 35 vozlov. Iz (skoraj) vseh smeri! In val. Val se vali direktno na sidrišče. Katastrofa! Spala sva malo manj kot nič. In ostali na sidrišču podobno. Sosed, Italijan, se je ob štirih zjutraj namenil presidirati. Sidro mu je en izmed refulov izruval in ni imel druge možnosti. Zoprno delo. Kakorkoli, danes bomo zgodaj izpluli!

Celo pot je bilo vetra veliko. Preveč. Bil je sicer lepo od zadaj, polkrma ali krma, je bilo pa zato tudi vala ogromno. Prvih deset milj sicer ne, potem, ko je Mala priplula na odprto morje, pa. Hitrost je bila temu primerna, med 6 in 9 Kt. Že sam podatek, da je bila povprečna preko 7 vozlov pove veliko, če vem, da sva se dvakrat vmes želela ustaviti (kjer je pol ure hitrost praktično nič). Najprej v Kiparissiji. Lepa vasica, lepe plaže. Na pomolu tri barke, dve vezani bočno tako, da prostora ni več. Pa tudi, če bi bil. Val se vali okoli ovinka in v siceršnjem zatišju je rolanja ogromno. Petnajst milj južno je leraka. Če ne bi prebral, da je tu luka in če ne bi imel chart plotterja, kjer je vrisana, je ne bi našel! Ned pečinami je zavit ozek in dolg fjord. Mali Boniffacio. Morje pred vhodom je kot bi vrelo! Visoki valovi se odbijajo od navpičnih pečin in če dodamo še 7 Bf vetra, je vse belo. Dobesedno belo! V zalivu pa... tukizna voda, zatišje in nekaj hiš male vasice. Prečudovito. Zaliv je tako ozek, da ko pridem do konca, grem raje ritensko nazaj, kot da obračam. Na pomolu pred oštarijo bi se en privez še našel. Bočno. Vendar tudi tukaj tako rola, da nama ni izpostavljeni Male, če res ni nujno. Škoda, vasica je res kot iz pravljice.

Monemvazija je najin današnji cilj. Baje ima marino. Ima jo, samo to je marina Greek style. Enih 20-30 ribiških čolnov, coast guard in štiri jadrnice so notri. In samo na zunanji strani je še prostor. Irec nama pomaga pristati, naš novi sosed bo nočoj, zato se usedemo na pivo. Union. Bivši državni uslužbenec si je v Prevezi kupil barko in namerava živeti na njej. Tudi zimo bo preživel na Lefkadi, na sidru v zalivu Vlikho. Na moj komentar, da zna biti tam pozimi precej dežja, mi strumno odvrne, da je on Irec in dežja vaju. Tudi prav.

Potem pa na ogled Monemvazije. Na zadnje sva bila tukaj pred 23 leti. Takrat, ko smo bili prvič v Grčiji in je bila Katja stara 7 let. Marsikaj se je spremenilo v tem času. Precej so jo že renovirali. Kar nekaj hotelov in množica trgovin in gostilnic jo naredi prav simpatično. Podobno kot Vieste v Italiji. Ima pa precej manj duše kot Vieste. Vidi se, da je vse novo komponovano. Kakorkoli, neprespana noč, 50 milj na valovih in plezanje po hribu me tako utruja, da tudi večerja v oštariji na plaži s škampki in kalamari ne traja dolgo...

Kiparissi - izredno zelen!

Kipariss - barva morja ... uf ...

hiška v Ieraka

vhod v Ierako

prihod v Monemvazijo

Mala parkirana v Monemvaziji

stari del mesta Monemvazije

pogled iz vrha na staro mesto

cerkev na vrhu hriba

pogled iz gradu

27. avgust 2011, sobota

Monemvazija

Zbudimo se pozno. Včerajšnji dan je očitno bil naporen. In še dobro, da se zbudimo. Sidro nama ne drži. Niti 40 metrov verige v treh metrih globine ne pomaga, če je na dnu šrot in kamenje. In če je v luki veliko vetra! Sicer se presidramo, pa ni nič bolje. Na bok se bo treba vezat, še dobro, da je prostor. Zunaj je pa še huje, kot včeraj. Takole na uč je krepkih 7 Bf, raje 8 Bf. Kasneje se smer vetra malo spremeni in v luki se da normalno živeti.

Sledi pranje barke. In telefona. A-ja-ja-jaaaah! Spet je nastradala Nokia. Umrla je. Niti takojšnji prevoz na urgenco v lokalno mobi kliniko ne pomaga. Nokia je kaput. In v mojem žepu se bo spet bohotil Sonikson. Moj dobri, sedem let stari, Sonikson. Ta vedno dela.

Popoldan še nekaj delam, malo popravljam malenkosti na barki, Vesna pere in dan je kmalu mimo. Zvečer se tudi veter umiri. Še val se mora in Monemvazijo bova lahko v miru zapustila. Okoli rta Maleas bi rad plul v normalnih razmerah. Tam zna biti sicer precej pasje. Navzkrižni valovi in tokovi, strmi, visoki in nepredvidljivi. In na oni strani pričakujem vetrove Jonskega morja, meltemi mimo tega rta ne seže.

pogled na goro :)

uf, v tej oštariji pa ne bi ravno jedli

še en pogled na cerkvico

Gibraltarska skala ? ne,ne, to je kar Monemvazija

pogled na pristanišče Monemvazije

tukaj pa mi parkirani

28. avgust 2011, nedelja

Monemvasija

Ko se zbudiva je veter in ne moreva iz priveza. Okoli enajstihjenja in menja smer, ne tišči nas več ob pomol. Pospraviva barko, še smeti nesem in gremo. Ne, ne gremo! Ko se vrnem, mi Vesna pove, da dobiva obiske. Tudi prav, tako ali tako sva bila v dilemi ali bi šla ali ne. Potem ostaneva tukaj še en dan.

Anita in Igor prideta na čvek (in meze). Lepo je dobiti tako nenapovedan obisk sredi tujine, res lepo. Pa četudi je razlog le revanša v primerjavi potemnelosti kože. No, nekaj prijetnih uric hitro mine in okoli petih popoldne se poslovimo. Njiju čaka naporna vožnja v Ljubljano, naju pa sprehod po Monemvasiji.

Še prej pa port policaj. Danes se je v luko nabasalo neverjetno število bark. Če nas je bilo še včeraj le osem, nas je danes skoraj dvajset. Razlog, da pride oblast naokoli in da se izpolni formularje. Sedaj se splešča, kdo bi delal samo za par formularjev na dan? In takoj se mi obudi spomin na ono port policajko iz Pireja. Več kot uro je špansirala gori-doli pred svojo pisarno (v popolni bojni opremlj) in čvekala po telefonu. Sigurno je bilo kaj zelo pomembnega in seveda službenega. No, to da zmore dečva čvekati toliko časa, to še nekako razumem, nikakor pa mi ne gre v glavo, kako ji baterija na telefonu zdrži take napore. To že ne more biti Nokia!

Zvečer se usedeva v prijeten kafič, čisto na koncu Monemvasije. Direktno nad morjem, na klifih. Diskretni šansonci iz cedejke in temna noč, ki jo prekinjajo le bliski nekje daleč-daleč nad Peloponezom. Popolna bonaca, valovi, ki se valijo od nekdaj pa butajo ob obalo, se penijo in bučijo. Romantično in poučno. Nevihta je nekje okoli in nevihta napoveduje jesen. Poletje se bo počasi poslovilo. Mediteran ne bo več prijetno okolje. Pozimi zna biti prav pasji, ko ga prečkajo depresije. Čas, da se dokončno odločiva kam naprej. Jutri zavijeva okoli rta Maleas, to je točka odločitve. Če greva na zahod - Atlantik, če greva na vzhod - indijski ocean. Tako enostavno je to. Teoretično...

kdo je bolj rjav? Anita ali Tone?

ah, oba sta zmagovalca !

Anita pozira pred Mala v Monemvaziji za slovo

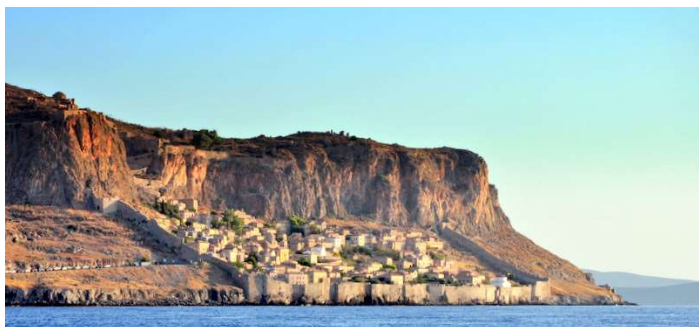

Želve v pristanišču - kar tri smo našeli - vsakdanje obiskovalke tu v Monemvaziji

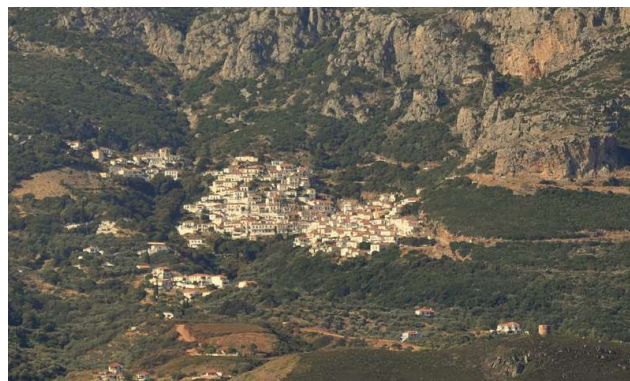
29. avgust 2011, ponedeljek

Monemvazija - Diakofti (Kythira)

Zgodaj vstaneva, se v bonaci odrineva od pomola in - smer Kythira. Nekaj časa še brni motor, potem se lepo dvigne krmni veter in do Diakoftija, trajektne luke Kythire je prijetno jadrnanje. Sidrava se, pomol na trajektni luki je previsok in pregrob za nas. Malo dela, malo kopanja in popoldne hitro mine. Vmes še skočim na obalo pogledat infrastrukturo. A-ja-ja-jaaaah! Nekaj oštarij in kafičev in množica hotelčkov in apartmajev. Nič drugega, nobenih svaštarnic, nobenih suvenirdžinjc, nobenih tjurist ofisov. Še v luko na nasprotni strani zaliva. Tam imajo rentiče. Samo ne sedaj. Žive duše ni. Preberem pa da imajo 24/7 službo na mobilni številki. Pokličem in rentič bo na voljo zvečer. 30 evrov na dan se mi zdi poštena cena. Zvečer rentiča vzameva in se odpeljeva na večerjo v Avlemonas. V tej lučici parkirana ena sama samcata jadrnica s piratsko zastavo katere kapitan je kapitanka s sinom.

še zadnji jutranji pogled na Monemvazijo

vasica ob poti...gorska

naš zaliv v vasi Diakofti

Mala v Diakofti

sami samcati v zalivu

z vrha hriba naš zaliv, naša Mala in potopljena ladja

nasedla ladja

Avlemonas

30. avgust 2011, torek

Diakofti (Kythira)

Zaspiva. Šele od desetih sva na obali in na poti po otoku. Ampak, saj bo šlo. Otok ni prehudo velik. Najprej si ogledava staro пристanišče za trajekte, Agios Pelagios. Super privez in okolje v teh dneh, ko ni vetra. Do konca tedna ne bo meltemija in v teh pogojih kar malo zamerim Rodu, da pravi, da je tukaj privez zanič. Ok, saj če se veter dvigne in moraš ob treh zjutraj ven, da ti ne razbije barke, je že prav, da nisem tam. Danes je pa povsem idilično. In podobno je v naslednji (ribiški) luki. Vse je lepše, kot pri nas, le plaže ne. Takega turkiznega morja, kot je na sidrišču v Diakoftiju najbrž dolgo ne bom več videl.

Tudi vasice v notranjosti so lepe, še posebej Hora. In Kisamos ima tudi lepo plažo in dober privez. Za današnji (ne)veter, seveda. Skratka, Kythira je name naredila zelo dober vtis. Povsem dovolj turističen otok, da nismo beli medvedi in hkrati tako zelo daleč od masovnega turizma, kot si lahko samo želim. Spominja me na Grčijo izpred dvajsetih let. In na mojo mladost. Čudovito! In še servis za gospodinjske aparate Gorenje imajo, če se nama slučajno mikser pokvari...

Ampak, vsega lepega je enkrat konec. Avto popoldan oddava in nato nekaj pojeva v (domači) oštariji na plaži s pogledom na ship wreck. Za moj okus je to lepši pogled, kot na tako zelo opevani Ship wreck bay na Zakintosu. In ravno, ko to razmišljam vstane sosed od svoje mize in izpod najine pobere 50 EUR. Pa naju pobara, če so najini. Niso. Se pa zato soseda, (zelo) grda Angležinja takoj prijavi v čakalno vrsto in pobaše denar. No, s tem zgodbe še zdaleč ni konec. Sedaj nastopi v glavni vlogi kelner in ji lepo razloži, da je pač nekdo nekaj izgubil in da bo strašno vesel, če dobi nazaj. Pa kar koli to že je. In če lahko še enkrat premisli, če je to res bila ona. Punci je bilo en malček nerodno (prav veliko pa tudi ne, evropska kultura, kaj čmo) in je bankovec le vrnila. In potem je kelner hodil od mize do mize in spraševal čigavih je teh nesrečnih 50 evrov - in če slučajno kdo ve, kdo jih je izgubil, naj ga kar k njemu pošlje, da mu jih vrne. Zanimivo. Kot bi bil med Arabci. No, po tem dogodku oddingirava nazaj na barko. Na kopanje v turkiznem morju. Ah...

bizantinski most

Kontolianika

Hora

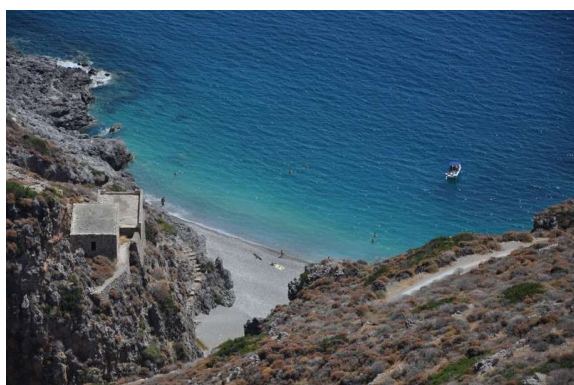
Kapsali

pogled iz Hore na Kapsali

Hora

sosednji zaliv od Kapsali

privez v Kapsali

slikovite trgovinice z njihovim cvetjem v Hori

Fyri Ammos plaža - cesta nekaj časa makedam

Avlemonas

Izvir-nateg!-pot do njega ni bila enostavna

31. avgust 2011, sreda

Diakofti (Kythira) - Porto Kayo

Zvečer je bilo sicer nekaj vetra, jutro je pa spet popolnoma mirno. Malo kopanja, malo mezice in počasi odrineva. No, malo prej še pomejlava in to je to. Premišlujem ali bi se ustavila v Porto Kayo na Peloponezu ali jo potegneva kar do Methonija. Tako lepo greva. Veter bočni ves čas, zahodnik obrača okoli severnega rta Kythire na jug, midva pa severni kurz spremiva na zahodni. Ob dveh bova v Porto Kayo.

Ne bova! Opoldne se veter obrne na zahodnik, točno nama v nos. Val se naredi nepravilen in strm. Nikamor ne moreva. Nikamor! Zadnjih dobrih deset milj jadrava levo-desno, WMG je med -1 in +2 vozla. Katastrofa! Po petih urah le prideva toliko do obale, da lahko barko obrnem proti valovom in motoriram. Še sedaj pa je prav tako potrebno izmikanje valovom, kolikor se le da. In zadnjo miljo ali dve z maksimalno močjo motorja. Direktno proti 7 Bf vetra, ki pada preko Taygetosa v morje, doseževa za te razmere že zavirljivih 5 vozlov hitrosti.

Port Kayo je drug svet. Lepo sva sidrana, poletne gužve ni več. Tudi neta ni. No, to veva že od prej, samo v danih razmerah me prav briga za net! Nekaj odbojev 2G sicer ujameva, maile vlečeva na komp skoraj uro! Za kaj več, kot to, pa signala ni. Delali bomo drugič. Avrio.

Porto Kayo - xtič na fotki